

Můj první 84. Hronov - den druhý

Den druhý, začátek přehlídky, naplňování očekávání?

Druhý den Hronova jsem zjistila, že to nebude jen tak, dostát svému předsevzetí a být u všeho. Dopoledne jsem měla seminář. Protože by se dalo říct, že různé kurzy a semináře jsou jedním z mých koníčků, jsem poměrně náročná, a tak na každý nový, mnou neověřený kurz přicházím s určitými obavami. Někdy se mé obavy vyplní, frekventanti ani lektor nejsou právě to, co očekávám... Seminář v Hronově je SUPER, kolegové i lektor jsou bezva, už po prvním dnu mám tolik nových informací – bude to pro mne rozhodně velkým přínosem a těším se na každý další den.

Odpoledne začal maraton divadelních inscenací. Někteří nesouhlasí s tím, že se Hronov stal mezidruhovou přehlídkou. Nevím, je otázka zda a jak vůbec divadlo dělit a mnozí teoretici i praktici by mne jistě poučili (a věřím, že každý by měl pravdu), pro mne mezidruhovlá přehlídka znamená možnost shlédnout průřez toho nejlepšího, co nám divadlo v poslední době nabídlo. A i když je to přehlídka amatérských divadel, jsou to profíci.

Po včerejším výkonu místního DS jsem tušila, že úroveň bude vysoká a to mi potvrdil i Ruský kroužek při V.A.D. Kladno ve hře Charmsovy pašije. Minimalistická inscenace v sobě měla tolik energie a emocí, skvěle načasovanou choreografii, překvapivé momenty a využití minima k maximu. Vše bylo promyšlené do detailu. Nehráli v kostýmech ale s kostýmy, scéna ačkoli minimální obsáhla vše, co bylo třeba.

Přemýšlela jsem nad představením Škoda času, asi bych si Hronov bez tohoto představit mohla, ale zaujala mne možná proměnlivost představení v závislosti nejen na reálném čase, ale i jeho relativizace do času divadelního. Za zmínku stojí výkon Terezy Lukášové za zvládnutí svého divadelního prostoru a času v jeho návaznostech. Netradiční využití tradiční (dnes již spíš historické) techniky a uvidět v 2D technologii skoro 3D bylo bezva. Představení Morfium s Tomášem Hájkem bylo nápadité, vypracované a originální. Hru bylo možné vnímat hned z několika různých úhlů, jako zábavnou hříčku s meotarem, vztah sourozenců vzdálených časem i prostorem a studii zhroucení osobnosti s fatálními důsledky.

Odpolední doprovodný program pro mne znamenala nejen klasická dechovka, ale i šanson a česká filmová klasika v podání Koletovy hornické hudby v překvapivě mladém složení.

Hronovský večer byla prostě lahůdka, nejprve Rádobydivadlo Klapý a jejich Všechno není košér a v noci pak LS Céčko Svitavy s představením Vědci. Je zvláštní jak tak různá představení s diametrálně odlišnými náměty mohou ve mě zanechat tak podobné pocity. Sice obdobně minimalistické, ale jinak? Obě inscenace ukazují na charakterové rysy, které nás provází v každé době. Možná to je ode mne troufalé obě představení takto srovnávat, ale byl to pro mne čas nejen pro úsměv, smích, pochechtávání, ale i pro zamyšlení se nad námi, naší historií i přítomností.

Uvedení Všechno není košér právě dnes, kdy se Ukrajina zmítá v nepochopitelných bojích bylo pro mne symbolem toho, jak moc je nám to blízké a jak moc víme z naší

historie, jak s nám ostatní nakládají bez nás. Možná to není nejlepší konec a je to určitě podpořeno mým těsným vztahem s Ukrajinou, mysleme na ně, mluvíme o tom a podpořme pravdu proti bezpráví.

Alice Formánková